

NEM TŐLE,
NEM HOZZÁ,
HANEM BENNE

Nem a templomokban, sem a temetőben,
hanem az ébredés óráiban, az elmenetelben,
földet túrva és mákot törve a forró ég alatt,
ahol elfáradsz és hátrahagyod a gondolatokat,
megnyugszol, a napfénnel csendesedsz,
majd indulsz a távoliból a megszokotthoz,
régi utakon az otthon védettségébe,
benézel kutyaólba és kamrák mélyére,
szemet hunysz bezáródott ajtók mögött,
fejet hajtasz az égő tűznél egy képnek,
vadul fűrészelisz húst és kemény csontokat,
mosol és főzöl, rágsz és nyelsz, öltözöl,
nyugodtabbra veszed az esti sétát,
sorvégre rendeződsz külön kérés nélkül,
figyeled, hogyan rugózik a láb, ingázik a kéz,
zajba és tömegbe oldódsz a színpad előtt,
betérsz egy fesztivál mobilvécéjébe,
füstsűrűn át könnyörögsz a megpihenésért,
aztán sátrat állítasz éjszakára, álmodban
átrágod magad a csatornák mocskán,
elsüllyedsz, nyeldekelsz, rád tör a pánik,
de a vezeték végén a szabadba esve
fellélegzel, továbblendülsz az emberekhez,
a megismerés perceibe, mondatok
és érintések közé, majd újra egyedül
maradsz a szüntelen várakozással,
pedig mindeneddel része vagy annak,
aminek napra nap nyomába eredsz.